

Ola Skogäng ja Per Demervall.

© ANTTI VAINIO

Jotain okkultistista Ruotsinmaalla

Länsinaapurin sympaattiset herrasmiehet Ola Skogäng ja Per Demervall piipahtivat hätäisesti Helsingissä maaliskuun alussa yhteistyöalbuminsa näyttelyn avajaisissa.

TEKSTI ANTTI VAINIO

Hanasaaren kulttuurikeskuksessa oli esillä August Strindbergiä ja steampunkia yhdistelevän *Dödarummet* -albumin ympärille koottu näyttely. Valitettavasti näyttelyn kuraattori Kristiina Kolehmainen oli sairastunut vakavasti juuri ennen tapahtumaa, minkä takia tiedotuspuoli oli jäänyt vähäiseksi. Näyttelylle ei ollut omaa tilaa, joten se ripustettiin vilkkaalle käytävälle. Avajaisviikonloppuna paikan valtasi lasten talvitapahtuma eikä respassa oltu

Strindberg-näyttelystä edes kuultu.

Skogäng ja Demervall suhtautuivat asiaan hyväntuulisen ammattimaisesti ja lupasivat tulla syksyllä sarjakuvafestivaaleille Helsinkiin, mikäli järjestäjät vain takaavat palan viihtyisää käytävää jossain kaukana itse festivaaleilta.

Näyttely oli kaikesta huolimatta hyvännäköinen ja meillä oli aikaa jutella kaikessa rauhassa Ruotsin sarjakuvaympyröistä. Niissä Theo-sarjaa tekevä Skogäng on kurioositeetti – hän piirtää monisatasivuisia värillisiä seikkailusarjakuvia, tulee sarjakuvapiirtämisellä toi-

meen ja vaikuttaa tyytyväiseltä oloonsa.

Theon seikkailut on kotimaassaan ilmestynyt osina Nemi-lehdessä ja itse albumit myyvät mukavasti. Sarja on vaihtanut kustantajaa monta kertaa, mutta nykyinen Ekholm & Tegebjer vaikuttaa pysyvämmältä ratkaisulta.

Kaiken huipuksi Theo-sarja on jossain määrin lyönyt läpi Ranskassa, mitä voi pitää jääkaappeja eskimoille -tyyppisenä suorituksena. Hyvin piirretystä fantasiasta kun ei niillä markkinoilla juuri ole pulaa.

Seikkailujen mies

Kun Skogängin sivuja katselee ensimmäistä kertaa, on vaikutteet helppo tunnistaa – **Hergé, Tardi ja Mike Mignola**. Tekijä ei itsekään kiistä asiaa, vaan päinvastoin ylistää kaikkia kolmea. Bild och Bubbla -lehden haastattelussa (04/11) Skogäng kertoo olleensa uransa alussa innostunut Marvelista ja DC:stä. Mignolan ansiosta hän palasi kuitenkin juurilleen, *Tinttiin* ja *Adeleen*. Realistinen jäljentäminen sai jäädä.

– Halusin sarjakuvapiirtäjäksi jo lapsena, kun luin Teräsmiehestä **Curt Swanin** piirtämiä juttuja. Päätelin, että tuon niminen tyyppi ei voi olla muuta kuin ruotsalainen. Funtsi mikä unelmahomma: pidät toimituspalaveria Teriksen kanssa, joka hyvänä kaverina kertoo, mitä tässä on viime aikoina puuhailtu. Sitten piirät siitä sarjakuvan. Näin ajattelin sen toimivan.

Theo ei ilmestynyt tyhjästä. Skogäng uhrasi vuoden *Myrddin*-nimiseen realistiseen seikkailusarjakuvaan, jota ei koskaan julkaistu. Teckningar og skisser -vihkossa julkaistut näytteet ovat hyvin tehtyjä mutta aika persoonattomia. Sarja *Resenärerna* alkaa muistuttaa Theoa. Se ilmestyi lehdessä joka lakkautettiin neljän numeron jälkeen.

Ensimmäinen Theo-albumi *Mumiens Blod* ilmestyi 2008 ja siinä näkyy Adelen vaikutus vahvana.

– Tardi on toki iso tekijä, mutta se kadonnut tukholmalainen muumio on tositarina. Käy ihmeessä Tukholman kansantieteellisessä museossa – se on vähän tunnettu mutta uskottoman hieno. Aika iso osa Theossa esiintyvistä jutuista ei ole keksimiäni vaan olen kaivanut ne erilaisista uskottavista ja vähän epämääräisemmistä lähteistä. Rakastan taustatyötä – tarinoita, paikkojen valokuvaamista ja luonnostelua. Itse sivun piirtäminen on perseestä. Se on jo valmiina päässä.

”Ei arkipäiväinen ole tylsää.”

Skogäng kertoo piirtävänsä nopeasti. Vain kolmannes ajasta menee siihen, muu on taustatyötä ja kirjoittamista. Kun pyydän häntä sutaisemaan oman versionsa Kvaak-sarjakuvaforumin natsimuumiosta, siihen menee muutama minuutti.

Kotoisat mysteerit

Tukholmalaisien kummitusten ja hirviöiden lisäksi Theon seikkailuissa vilahtelevat sellaiset mytologian hahmot kuin vaikkapa Kraken, Näkki, Tor, Golem, näkymätön mies ja Lovcraftin lonkeroörkit. Silti Theon seikkailut erotuvat massasta tuntumalla mukavalla tavalla pohjoismaisilta. Skogängin harkittu värimaailma on miellyttävän hillitty ja hän saattaa tuhlata helposti sanattoman sivun vain tunnelman luomiseen ja miljöön kuvaukseen.

– Ei arkipäiväinen ole tylsää. Esimerkiksi *Harry Potter*-kirjat toimivat, koska niissä on paljon sitä ”tylsää”. Elokuvat ovat pelkkää

© OLA SKOGÄNG

ryminää, rauhalliset kohdat on poistettu. Ne ovat umpitylsää.

Suomalaisellekin lukijalle vaikkapa vanhan kaupungin rakkaudella kuvatut näkymät tuntuvat kotoisilta ja päähenkilöt miellyttävän tavallisilta. Jopa Theo, joka sattuu olemaan karhu harmittavan kirouksen vuoksi. Kaikkien tarinaa avataan pikkuhiljaa sarjan edistyessä, joten ne on syytä lukea järjestyksessä.

– Kun kerroin, että minulla on idea karhusta, joka tutkii okkultistisia mysteerejä Tukholmassa, oli ajatus kaikkien mielestä idioottimainen. Mitä enemmän ideaa kelasin, sitä paremmalta se tuntui. Hämähäkkimies sopii hyvin flengailemaan horisontaaliseen New Yorkiin. Tukholma taas on aika lattea, sinne istuu karhu hyvin tallustelemaan.

Precis. Joku suomalainenkin kustantaja voisi hyvin ottaa Theon ohjelmaansa. Ajoittaisesta verisyydestään huolimatta se on aika kiltti kaikenikäisten sarjakuva, ja pitäähän naapureita tukea hädässä.

Theo seikkailee Kalmarissa neljännessä, työn alla olevassa albumissa *Deus ex Machina*. Skogängin blogissaan vilauttamat kuvat lupailevat edistystä muutenkin kelpo sarjassa.

Ola Skogäng piipahti Suomessa tänä keväänä toistamiseenkin. Kemin sarjakuvapäivillä toukokuussa hän esitteli sarjakuviaan ja päivitti Ola's Ockulta Dagbok -blogiinsa tunteita vierailustaan.

OLA SKOGÄNG: OLASKOGANGSBLOGG.BLOGSPOT.FI,

WWW.THEOSHOMES.COM

PER DEMERVALL: WWW.DEMERVALL.SE

”Kadonnut tukholmalainen muumio on tositarina.”

© OLA SKOGÄNG